

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ...

Ε ηλικία εξήντα πέντε χρόνων, ο ζωγράφος Παλντ Βαρντιό ήταν πιά διάσημος. Τα ταπεινά του ήταν περιζήτητα από τους φίλες τέχνους όλου του κόσμου. Όσοι, ο Βαρντιό εξακολουθούσε να περνά ζωη φτωγική σχεδόν. Είχε θέβαια τὰ μέσα ν' αγοράσει μια θίλλα καὶ νὰ ζήσει μ' ὄλες τίς ανέσεις. Ἀπ' ὅλα τὰ παλάτια, προτιμοῦσε τὴν ταπεινὴ σοφίτα του, σὲ μιὰ ἐργασιτικὴ πολυκατοικία τῆς Μονμάρτρης, τῆ σοφίτα αὐτῆ, στὴν ὁποία ἔμενε ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια...στὴν οὐσία εἶχε πενιάρει ὅταν, ἦταν νέος...

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, ὁ καλλιτέχνης περίμενε ἕνα καινούργιο μοντέλλο, ποὺ τοῦ εἶχε συστήσει ἡ θυραῶς του. Ἐτοίμασε τὰ χρώματα στὴν παλέττα του κ' ἐπειδὴ ἡ ὥρα περνοῦσε χωρὶς νὰ φαίνεται τὸ μοντέλλο, ἄρχισε νὰ συμπληρῶν ἕνα ἄλλο πίνακα, ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει μισοτελειωμένο. Ξασνάκι, χτύπησε ἡ πόρτα. Καὶ μὴκε μὲς ἡμιὰ κοπέλλα. Ἦταν σεμνὴ, δειλὴ καὶ φοβισμένη.

—Εἶμαι τὸ μοντέλλο ποὺ ζέρετε... ψιθύρισε χαμηλώνοντας τὰ μάτια της.

—Τέτοια ὄρα μοῦ ἔρχεσαι, πριγκηπέσσα μου; θρυχήθηκε ὁ ζωγράφος.

—Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ ἄργησα, ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας ἡ κοπέλλα. Μὰ δὲν τ' ἀποφάσισα νάρθῶ... εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θὰ ποζάρω καὶ καταλαβαίνετε θέβαια ὅτι...

—Καλὰ, καλὰ! τὴν δέικμο ὁ Βαρντιό, ὁ ὁποῖος εἶχε θαρεθῆ πιά ν' ἀκούη αὐτὴς τίς ἱστορίες. Πῶς σὲ λένε;

—Μαρινέττα!

—Ὡραῖο ὄνομα... Πῆγαινε πίσω ἀπὸ κείνο τὸ παραθῶν καὶ γῶσου.

Ἡ Μαρινέττα ὕπακουσε. Πέρασαν πέντε, δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ Βαρντιό ἄρχισε ν' ἀνυπομονεῖ.

—Μὰ τί φορὰς, ἐπιτέλους, φώναζε, καὶ θέβαις τόσην ὄρα νὰ γυθῆς;...

—Γῶθηκα, κύριε! τοῦ ἀποκρίθηκε, πίσω ἀπὸ τὸ παραθῶν, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Φοβῶμαι ὅμως, νὰ παρουσιαστῶ γυνη!

Ὁ ζωγράφος ἔκανε μιὰ γενειρωσιὰ ἀνυπομονίας. Πλησίασε στὸ παραθῶν, τὸ παραμέρισε καὶ εἶπε στὴ Μαρινέττα:

—Ἐλα, ἄσε τ' ἄστεια τώρα! Ἐφαγα ὄλο τὸ πρῶτ μου μὲ σένα!...

Καὶ τράβηξε μαζί του τὴ μικρούλα κοντὰ στὸ ντιθῶν. Ἐκεῖνη ἔκλαιγε, μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸ ἀπλωμένο μπράτσο της.

—Γιατὶ φοβῶσαι; τὴν ρώτησε τότε ὁ καλλιτέχνης.

—Δὲν φοβῶμαι... μὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ μὲ κάνει νὰ ντρέπωμαι...

Δὲν πειράζει, θὰ συνηθίσω...

—Μαζὺ μου δὲν ἔχεις νὰ φοβῶσαι τίποτα!

—Αὐτὸ τὸ ξέρω...

—Μπῆ! Καὶ ποῖός σου τὸ εἶπε;

—Ἡ Σοφία.

—Δὲν ξέρω ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ Σοφία—εἶπε θυμωμένος ὁ Βαρντιό—ποῦ φαίνεται ὅμως ὅτι καλὰ θὰ κάνη νὰ μὴ διαδίδῃ δεξιά καὶ ἀριστερὰ τίς εἶμαι πιά ἀκίνδυνος γιὰ τίς γυναῖκες... Ἀς εἶνε...

Ἀς κυττάξουμε τώρα τὴ δουλειὰ μας. Βγάλε, ἐπιτέλους, τὸ μπράτσο σου ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, ἀγριοκάτακο... Τὶ ἄσπονη ἔπιδερμιδα ποὺ ἔχεις! Ἐτσι μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ τοποθετήσω σ' ἕνα γυαλίνο φόντο... Τὶ λὲς κ' εὐ;

—Ἐγὼ δὲν ἔγω ἴδια ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα!

Ὁ Βαρντιό ἀνασήκωσε μὲ ἀδιαφορὰ τοὺς ὄμους. Καὶ ὕστερα, ἄρχισε νὰ ρίχνη στὸ τελλῶν, οἱ πρῶτες πιναλίδες. Στὰ μετὰ ἐξ, ἡ μικρούλα συνήθιζε σιγά-σιγὰ στὴ γυμνασία της. Δὲν ντρέποταν πιά νὰ κυττάξῃ κάθε τόσο τὸν ζωγράφο στὸ πρόσωπο. Ἐνοιαθε μονάχα κατὰπληρῆ ἐπειδὴ ὑπόφερε νὰ θυσιασθῆ τόσο γυρη τῆ σεμνοτυφίας της. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι σὲ ἡλικία ἑκοσι ἑτῶν ἡ Μαρινέττα ἦταν ἀκόμα ἀγνή. Αὐτὸ θὰ φαῖν, θέβαια, σὲ πολλοὺς παράενο—πρὸ παντὸς ἀν λάθρῃ κανεὶ ὄπ' ὄμῃ του ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἔμενε στὴ Μονμάρτρ, σὲ μιὰ συνοικία δηλαδὴ ποὺ δὲν φημιζεται γιὰ τὴν ἀρετὴ της...

Ἄλλ' ἀν ἡ Μαρινέττα ξεανῆθρισε σιγά-σιγὰ τὴν ψυχραιμὰ της, ὁ Βαρντιό ἔνοιωθε ἔξ ἀντιθέτου μὲ τὸν κυριῶν μιὰ ταραχῆ

ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ... Πρῶτὴ φορὰ στὴ ζωὴ του τοῦ συνέβαινε νὰ ντρέπεται νὰ κυττάξῃ ἕνα γυρνὸ μοντέλλο! Καὶ τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἦταν τόσο ἀκατανόητο γιὰ τὸν ζωγράφο, ὥστε ὁ Βαρντιό ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὸν ἑαυτοῦ του... Μὰ ἡ συγκίνησή του ὁλοένα μεγάλωνε. Καὶ ὁ καλλιτέχνης, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία του, εἶπε στὸ μοντέλλο μὲ ἀπότομο ὕφος:

—Κουράστηκες μῆπως; Δὲν θέβαις νὰ τυθῆς λίγο, νὰ ριξῆς κατὶ ἐπάνω σου;

—Ὁχι...γιατὶ ὕστερα θὰ μοῦ κάνη πάλι κόπο νὰ ξεαναγυθῶ...

—Ὅπως θέβαις...

Πέρασαν κάμποσες στιγμὲς σιωπῆς. Ὁ ζωγράφος δὲν ἔφερε πιά τί νὰ κάνη... Ἀπέφραξε τώρα νὰ γυριστῇ καὶ τὸ κεφάλι του ἀκόμα πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαρινέττας... Μὰ, τί εἶχε πάθει κείνη τῆ μέρα;

—Δὲν μοῦ λὲς, ἀλήθεια, ρώτησε ξεαφνικά τὴ Μαρινέττα, γιὰ νὰ δῶση μιὰ διέθεδο στὴ συγκίνησή του μὲ τὴν ἀσκοπή σου; γιατί δὲν πόζαρες ἄλλη φορὰ μέχρι σήμερα;...

—Ἦθελα νὰ γίνω δασκάλα... Δὲν τὰ κατάφερα ὅμως... Καὶ ἡ αἰμὰ μου εἶπε τότε νὰ κυττάξω νὰ θρῶ καμμιὰ ἄλλη δουλειὰ, γιὰ νὰ κερδίσω κ' ἐγὼ λίγα χρήματα...

—Τὶ δουλειὰ κάνεις ἡ μῆτέρα σου;

—Πουλάει λουλούδια, σ' ἕνα μικρὸ κίοςκι... Στὰ νεῖατά της, ὅμως, ἦταν καὶ κεινὴ μοντέλλο...

—Μπῆ! εἶπε ὁ ζωγράφος. Καὶ ὁ πατέρας σου τί δουλειὰ κάνει;

—Δὲν τὸν γνώρισα δυστυχῶς τὸν πατέρα μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρινέττα μὲ μεγαγολικό χαμόγελο.

—Τὴν μῆτέρα σου, πῶς τὴν λένε;

—Ἀμιλιανὴ Νταγκού... Μὰ εἶνε ποὺ γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα Λιλι... Ὡ! δὲν εἶνε καὶ πολὺ γρη... Συχνὰ μοῦ λέει ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ σήμερα καλύτερη κοινωνικὴ θέσι, ἀν κάποιοι ἄνδρες δὲν ἦσαν παληάνθρωποι... Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, πρόθεσε κοκκινίζοντας...

—Τίποτα, παιδί μου, τίποτα!

Μήπως κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀνδρας... Ποῦ γεννήθηκε;

—Στὴν ὁδο Νορβέν...

—Ἄ!...

—Τὶ πάθετε, κύριε; φώναξε τρομαγμένη ἡ Μαρινέττα, ἐλθῆγοντας ὅτι ὁ ζωγράφος εἶχε γίνε κατὰγλωμος.

Μὰ ὁ Βαρντιό δὲν τῆς ἀποκρίθηκε.

Ἐκανε πίσω μερικά θήματα, παραπατώντας σὰν μεθυσμένος κ' ἔπρεσε θαρῶς σ' ἕνα κάθισμα, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δύο του χέρια.

Ἡ Μαρινέττα φοβήθηκε μὲ τὰ σωστὰ της. Σκεπάστηκε μ' ἕνα μακρὸ σάλι ποὺ βρέθηκε.

δίπλα της, στὸ ντιθῶν, πλησίασε τὸ ζωγράφο καὶ ἀκούωπησε τὸ χέρι της στὸ κεφάλι του.

—Μὰ, δὲν μπορεῖτε, κύριε, τὸν ξεαναρώτησε, νὰ μοῦ πῆτε τί ἔχετε...

Ὁ Βαρντιό τῆς ἔρριξε τότε ἕνα θλέμμα ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχίσει ὀλόκληρη. Τὸ ρίγος ὅμως, ποὺ δοκίμασε ἡ κοπέλλα, ἦταν κατὶ ἐντελῶς ἀσυνήθιστο—καὶ δὲν ἔμοιαζε διόλου μὲ ὅλες τίς συγκινήσεις ποὺ εἶχε νοιώσει ὡς τότε στὴ ζωὴ της. Ἡ Μαρινέττα ἦταν ἔτοιμη νὰ κλάψῃ, χωρὶς νὰ ξέρη αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ γιατί...

—Πῆγαινε, παιδί μου, πίσω ἀπὸ τὸ παραθῶν καὶ ντύσου... εἶπε ὁ Βαρντιό μὲ γλυκεῖα φωνή.

Ἡ Μαρινέττα ὕπακουσε μηχανικά.

Καὶ ὅταν ντύθηκε καὶ ξεαναπλήσασε τὸ ζωγράφο, ἐκεῖνος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τὴν κυττάζει μὲ σπορὴν στὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

—Ἔσαι πολὺ καλὸ καὶ ὄμορφο κορίτσι... Δὲν λέω θέβαια, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μοντέλλου εἶνε χειρότερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἐπάγγελα... μὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ σ' ἔθλεπα νὰ κάνης καμμιὰ ἄλλη δουλειὰ... Ἐνας παληάνθρωπος, ἕνας ζωγράφος, γέλασε τὴ μῆτέρα σου καὶ ὅταν ἐκείνη σ' ἔφερε στὸν κόσμο, τὴν ἐγκατέλειπε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ πιά τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν τύχη τοῦ παιδιοῦ του. Ποῖός ἔρε! Ἦσως νὰ θραπθῇ κανεὶς ἄλλος ζωγράφος ποὺ θὰ σοῦ κάνη τὰ ἴδια... Ὁχι, παιδί μου, ὄχι, νὰ μὴ ξεαναπαζάρῃς!...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 908)

Ἐτοίμασε τὰ χρώματα στὴν παλέττα του

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 906)

χέρι.
 » Ο πόνος εξαγρύωσε τον ήλιθο, που ή- χνε να γελάει σα-
 νικά.
 » Γιατί δεν είσαι μαζί μου, Λούλα; της είπε. Γιατί δεν
 έλθεις τον άντρα σου; Δεν το ξέρεις πώς θα γίνει γυναίκα
 μου;... 'Ο άλλος δεν υπάρχει πειά!... 'Εγώ τον σκότωσα, για
 τά ώραία σου μάτια! Τόν σκότωσα και τον πέταξα στη θάλα-
 σα, που μου τόν ξανάστειλε πίσω...
 » Η Λούνα θρήνηκε με μία κίνηση θρηνά. «Εμοιάζε με μονα-
 σμένη ύσανα...
 » Τι με κυττάζεις; εξακολούθησε ο 'Ιωακείμ. Ναί, έγω τόν
 σκότωσα!... Τόν ζήλευα, έπειδή τόν αγαπούσες! Μά τώρα που
 δεν ζή πειά, θά γνης δική μου... Θά γίνης δική μου μπροστά
 σου, μπρός στο πτώμα του!... 'Ελα, Λούνα, φίλησέ με!... 'Α-
 γκάλιάσε με και φίλησέ με δυνατά μπρός στον Μπενίτο για να
 δη και νεκρός άκόμα ότι έπαψες να τόν αγαπάς, ότι μονάχα έ-
 μενα αγαπάς!...
 » Και πρελάω, άρπαξε σάν πούπουλο τη Λούνα με τά στιβα-
 ρά του γέλια και τήν μετέφερε κοντά στον Μπενίτο. 'Η θέα του
 παραορφωμένου πτώματος του άγαπημένου της, έκανε τη
 Λούνα ν' άρχιση να ουρλιάζει από άπελυσία...
 » Η σπαρακτική αυτή τραγούδια φαίνεται ότι εύχαριστούσε
 έξαιρετικά τόν 'Ιωακείμ, γιατί τόν άναρωπώνω κτήνος γελούσε,
 γελούσε με όλη τήν καρδιά του...
 » «'Ελα, Λούνα, είπε και πάλιν, έλα, γλυκεία μου!... Φίλη-
 σέ με!...
 » Και τήν πλησίασε άναίγωνα τήν άγκαλιά του.
 » Μά ή Λούνα είχε λάθει κιάλα τήν άπόφασί της. 'Αφισε τόν
 ήλιθο να τήν άγκαλιάσει—και με τό δεσί της χέρι τράθησε τό
 μαχαίρι της από τήν καλτσούδα της. Και ενώ ο 'Ιωακείμ πλη-
 σιάζε τά χείλη του στο στόμα της, τό ύθύμο τό μαχαίρι πίσω
 από τό λαϊμό—και ύστερα τό έστριψε με λύσσα... 'Ενα κύμα
 θερμού αίματος της πλημμύρισε τό πρόσωπο...

ΑΝΤΡΕ ΜΠΕΡΝΙ

ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 861)

φορά που θά παιζόταν τό σκέτος της Μαίη Τζάκσον και του 'Αρ-
 γεντινού. 'Ολοι οι θαυμαστά της όμορφης χορεύτριας είχαν
 συγκεντρωθή εκεί πέρα για να τη θαυμάσουν. Τήν άλλη μέρα,
 ή όμορφη Μαίη θά έφυγε από τό Μπροντγουαίη για να κάνη
 τούς γάμους της με τόν 'Αργεντινό καρτεναρό της και να περάσει
 τό μήνα του μέλιτος στη Φλωρίδα. 'Οσοι λοιπόν τήν αγαπούσαν,
 είχαν καθίσει στα πρώτα τραπέζια του νυχτερινού κέντρου, έπι-
 νασσιάνια και προσπαθούσαν να ξεγάσουν τη θλίψη τους. Μόν-
 ον ο Γκρέυ ήταν άπαθής. Χωρίς καμιά συντροφιά παρασκλου-
 θούσε τά διάφορα νούμερα της Μαίη, έπιανε ήσυχα τό ούσκι του
 και δεν έδειχνε καμιά δυσαρέσκεια όταν έκίνητο τόν πείραξε ή
 του έκανε διάφορες κομικές κριμάτσες. Οι θαμώνες τόν «Φόλ-
 λης Γκέρλς» είχαν ένθουσιασθή με τήν Τζάκσον. Σγολιάζαν με
 ειρωνεία τήν έπιστροφή του «ασώτου» Γκρέυ κ' ήσαν θέβαιοι ότι
 μόλις θά τέλειωναν τά νούμερα της Μαίη ο έρωτευμένος καθη-
 γητής θά πήγαινε πάλι να της φιλήση τό χέρι και να ύποστη-
 τά μαρτυρία της.
 Τέλος ήρθε κ' ή σειρά τού περίφημου σκέτος. 'Η Τζάκσον ήταν
 ύπεροχη στο ρόλο της. Μά κ' ο 'Αργεντινός έκείνο τό θράβυ ή-
 ταν θαυμάσιος. 'Ο Γκρέυ άκίητος, με καρφωμένα τά μάτια πά-
 νο στον καρτεναρό της, θά έλεγε κανείς ότι τόν ύπνώτιζε, ότι
 τόν διεύταζε να έκτελέση μία σκέψη του. Κι' έκείνος έπαυε με τό-
 συμμοκότητα, σάν να ζούσε πράγματι τό ρόλο του Σαφνικά
 τό μαχαίρι του—όπως πάντα στο νούμερο αυτό—καρφώθηκε στην
 καρδιά της Μαίη. 'Εκείνη όμως δεν έπαυε όπως τις άλλες φο-
 ρές τό ρόλο της. Χωρίς να κάνη καμιά θεατρική γεροντοία,
 καμιά κίνηση, έπιεσε στο πάτωμα κ' άρχισε να σπαταρά. Οι
 θεαταί έντρομοι σπύθησαν από τις θέσεις τους. 'Οι τόν κεν-
 τρο άνασπώθηκε. 'Ο 'Αργεντινός είχε ακούσει «πραγματικά»
 τήν όμορφη Τζάκσον και τώρα θρηνώσε σπαρακτικά πάνω στο
 πτώμα της. 'Ο καθηγητής Γκρέυ άδειασε με νευρικότητα τό πα-
 ητή της σαμπάνιας του. 'Απειτα πλήρωσε τό λογοριασμό του
 και θγήκε από τά «Φόλλης Γκέρλς». Είχ' έκδικηθή τη Μαίη
 Τζάκσον. 'Υπνώτισε τόν 'Αργεντινό και τόν έκανε να σκοτώση
 έκείνη που έλάτρευε!...

ΤΖΩΝ ΣΛΩΤΕΡ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΕΤΗ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 863)

'Η Μαρινέττα τόν κύτταζε άμίλητη, με μάτια όρθάνοιχτα
 από κατάπληξη.
 'Ο άγνωστος αυτός άνθρωπος της μιλούσε σάν να ήταν...πα-
 τέρας της...
 'Ο Βαρντιό έπεσε σέ βαθειά σκέψη.
 Και, ξαφνικά, σηκώνοντας τό κεφάλι του με ύφος ά άπο-
 που έχει πάρει μιιά μεγάλη άπόφαση, ρώτησε τη Μαρινέττα.
 —Πού μένεις τώρα με τη μητέρα σου;
 'Η Μαρινέττα του έδωσε τη διεύθυνσί της.
 —Πήγαινε τώρα σπίτι σου, εξακολούθησε ο ζωγράφος, και
 πές της μητέρας σου, ότι τό θράβυ θάρθω να σάς δω...
 —Θάρθητε να μάς δητε; φώναξε ή Μαρινέττα.
 —Ναί, θάρθω για να σάς άνακοινώσω κάτι που θά σάς εύ-
 χαριστήση πολύ και τη μητέρα σου κ' έσένα... Μή προσπαθή-
 σης να καταλάβης τώρα... Τό θράβυ θά τά μάθης όλα!... Πή-
 γαινε, στο καλό, παιδί μου... Για σκότωσα μιιά στιγμή... Μοδ έ-
 πιτρέπεις να σέ φιλήσω;...
 'Η Μαρινέττα έκανε μιιά καταφατική κίνηση με τό κεφάλι
 της...
 'Ο Βαρντιό άκούμπησε τά χείλη του στο μέτωπό της
 τά μάγουλά του είχαν πλημμυρίσει δάκρυα...
 Μά και ή Μαρινέττα έκλαψε, χωρίς να ξέρη ούτε ή ίδια τό
 γιατί... Θά ήθελε ν' άποτεινή στο ζωγράφο ένα σαρό έρωτή-
 σμα, που της θασάνιζαν το νού—μά δεν τόλμούσε, δεν μπορού-
 σε να μιλήση...
 'Ο ζωγράφος τήν συνόδευσε ώς τήν πόρτα, άφοι της είπε για
 τελευταία φορά ότι έπρεπε να τόν περιμένη τό θράβυ, για να
 μθούν τήν εύχάριστη είδηση...
 Και όταν ή Μαρινέττα έφυγε, ο Βαρντιό, μόνος πειά στο ά-
 τελίε του, σήκωσε τά χέρια του ψηλά και φώναξε γελώντας
 «λα γίνοντας συγχρόνως από τη χαρά του :
 —Παιδί μου!... 'Αγαπημένη μου κορούλα!...»

ΡΟΜΠΛΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΕ

ΑΙΜΕ ΜΑΚ ΠΗΡσον, Η „ΠΡΟΦΗΤΙΣΣΑ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 860)

άπό τό Χόλλυγουντ κι' άρχισαν να έξερρευούν τό πέλαγος κα-
 τάφεραν να άνακαλύψουν κανένα ίχνος της Αίμε Μάκ Πήρσον.
 'Η «προφήτισσα» είχε γαθή! 'Η έφημερίδες τότε δημοσίευσαν
 μιιά μεγάλη φωτογραφία, στην όποια έβλεπε κανείς τήν Αίμε
 Μάκ Πήρσον σάν φωτεινό πνεύμα ν' άνεβαίνει από τη θάλασσα
 προς τόν ουρανό!...
 Μά ύστερ' από ένα ήμνα, όλη αυτή ή υπόθεση κατατέλεξε στα
 δικαστήρια. 'Η ώραία Αίμε Μάκ Πήρσον άνεκαλύφθη σ' ένα
 όμορφο Μεξικανικό χωριό, στο Καρμελά, μαζί με τόν ύποψιφιο
 τέταρτο σύζυγό της, τόν μηχανικό, ο όποιος έπιβλήπει τά μη-
 χανήματα που εξαπολύουν σ' όλα τά ραδιόφωνα της 'Αμερικής
 τά θρησκευτικά κηρύμματα της.
 'Η «προφήτισσα» του Χόλλυγουντ άναγκάστηκε τότε να πα-
 ρουσιαστή στο δικαστήριο, γιατί όπως έπαψε τέσσερες άνθρω-
 ποι είχαν θυσιάσει τη ζωή τους για τη... σωτηρία της. 'Η Αίμε
 Μάκ Πήρσον δεν δίστασε να διηγηθή μία έκπληκτική περιπέ-
 τεια, τελείως ψευτική, παρουσιάζοντας τόν έαυτό της ως θύμα
 τών αντιπάλων της. Οι έθνοφί της—όπως είπε—τήν είχαν παρα-
 σέρει σ' άνοιχτά, τήν είχαν κλωστοφορμήσει και τήν είχαν φυ-
 λιάσει σέ μιιά καλύθω, εκεί κάτω στο Μεξικό, από όπου είχε
 καταφέρει να δραπέτεψη με τη βοήθεια του μηχανικού της...
 Το δικαστήριο παραδέχτηκε στο τέλος πλήρη σύγχυση και
 άθώωσε τήν «προφήτισσα» του Χόλλυγουντ, ή όποία, όπως εί-
 παμε, έκαικονταπλάσιασε έτσι τούς πιστούς και φανατικούς έπί-
 δούς της.

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΟΥΚΛΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 872)

Ξαδέλφη του. Και πράγματι, ο φίλος μου κάρησε τήν ύπόψησί του.
 Δεν μπορείτε να φανταστήτε τη χαρά μου, όταν όλοι οι άνθρωποι
 του ράντισο και οι πλούσιοι ιδιοκτήται τών γύρω κτημάτων κατάλαβα
 ότι μ' αγαπούσαν σάν μιιά πραγματική γυναίκα.
 —Αυτή ή ξαδέλφη του μίστερ Ντουίνγκας, έλεγαν, είνε όμορφη
 σάν άγγελος. Ποιός άραγε θά είνε ο ευτυχής σίζυγός της ;
 Και προθυμοποιούνταν να με διασκεδάσουν, να μου στείλινον ό-
 μορφα λουλούδια και να με συνόδευσον σέ περλιότα με τ' αόλογο. Μά
 τήν άλήθεια, ήμουν ένθουσιασμένη. Κι' έτσι, σ' αυτό τό ράντισο, ένω-
 σασα και τόν έρωτα. 'Ενας φίλος του Ντουίνγκας με επισκέφθηκε τόσο
 τεχνικά, ώστε μ' άνάγκασε να τόν προσέξω και να τόν άγαπήσω. Πε-
 ρόσασα μεζό τρεις μήνες άπόλυτης ετυχίας. 'Ο φίλος μου ήρωτάς να
 με παντρευθή. Μά έγω δεν ήθελα να χαλάσω τ' όμορφο όνειρό μας.
 Και μιιά μέρα ή «ξαδέλφη» του Ντουίνγκας έφυγε από τό ράντισο της
 Σιέορρα Νεβάδα για τη Νέα 'Υόρκη. Στην πραγματικότητα όμως γύ-
 ρισε στο Χόλλυγουντ, για να συνεχίση τήν κοσμητική δουλειά της στα
 «στούντιο». Και τώρα, κλεινόνας αυτό τό άθροιο μου, δεν μπορώ να
 μη σάς δηλώσω όλην μιιά φορά ότι δεν είμαστε κουκλες, αλλά πραγμα-
 τικές γυναίκες, που διψάμε για έναν άληθινό και φλογερό έρωτα.

ΡΟΖΜΑΡΥ ΑΪΜΣ